

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Clericvs Romanus Contra Nimium Rigorem Munitus Duplici Libro

Quorum Uno Veteris Ecclesiæ Severitatem, Altero Præsentis Ecclesiæ
Benignitatem

[Veteris Ecclesiæ Severitatem]

Francolini, Baldassare

Monachii, 1707

VD18 14592622-001

Calumnia VI. Pœnitentibus injungebat olim Ecclesia publicam, occultorum
quoque criminum, Confessionem. Disp. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41172

CALUMNIA SEXTA

Pœnitentibus injungebat olim Ecclesia publicam occultorum quoque criminum confessionem.

DISPUTATIO VI.

1. Doct.
Discr.

ertum est, publicam etiam occultorum criminum confessionem posse laudabiliter fieri, eamque fecerunt non paucos in vindictam suorum scelerum, & satisfactionem, ut loquitur Tridentinum sess. 24. cap. 5. Inter hos celeberrimus fuit, eritque perpetuum Potamius Episcopus Bracaraensis, qui, ut refert Card. Baron. ad ann. 656. Concilio Tolet. 10. nemine accusante, seipsum prodidit, & cum lacrymis confessus est occultum, quod commiserat, carnis peccatum, &

sponte Episcopatu se abdicans pœnam subijt,
quam Canones ejus culpæ reis imponebant.

Quod in controversiam vocatur, illud est, 2.
an vetus Ecclesia imposuerit unquam Pœniten-
tibus onus publicè confitendi sua occulta deli-
cta. Nec desunt qui hanc etiam calumniam con-
tra veteris Ecclesiæ disciplinam struant.

Doct. Rig. Nimirum calumnia vocatur,
quod fuit ingens veteris Ecclesiæ præconium.
Quid enim magis pietatem antiquorum Fide-
lium commendat, quàm, quòd non dubitave-
rint in suorum criminum detestationem, gravissi-
mam pœnam subire, eaque coram universo
populo confiteri, quæ nos unius Sacerdotis au-
ribus insulurrare formidamus?

D.D. Laudabile procul dubio id fuerit;
non verò quòd Ecclesia ad id faciendum obliga-
verit. Id ego factum fuisse, nego.

D.R. Nempe, quod homines eruditissimi 3.
affirmant, Ruardus Tappetus art. 1. ubi de facto
Nectarii, Lindanus Panopliæ lib. 4. cap. 69.
Alanus Copus Dialogo 2. cap. 27. Pamelius in
adnotationibus ad tract. S. Cypr. de Lapsis, &
initio adnotat. ad lib. Tertulliani de Pœnit. alii-
que, quodque manifestè colligitur ex Patribus
antiquioribus (nam sublatum post quintum
aut sextum seculum hunc morem fatemur) ubi-
que testantibus laudabilem istam consuetudi-
nem, quæ tunc vigeat publicè confitendi gra-
viora

viora peccata, quamvis clanculum commissa. Consuetudo autem faciendi rem adeò difficilem, ut est prædicta confessio, sine præcepto induci, aut conservari minimè potuisset.

D. D. Sed istam communem consuetudinem in veterum Scriptorum monumentis non reperio. Reperio quidem à pluribus id factum, sed plurimum factum non est omnium consuetudo; alioquin, quia reperimus, multos obtulisse Tyrannis, alios multos sua omnia bona eleemosynas erogasse, alios in sylvis vitam sperrimam traduxisse, id ex generali consuetudine, aut ex lege, & præcepto factum, dicimus.

4. *D. R.* In Socratis historiâ utrumque habes & factum, & consuetudinem. Refertur lib. 5. cap. 19. (ut bene nosti) Matronam quandam à Presbytero Pœnitentiariorum, apud quem totius vitæ peccata confessâ fuerat, compulsum fuisse eadem publicè confiteri, eamque sic paruisse, ut occultum etiam Diaconi ipsâ patratum sacrilegium prodiderit, unde Diaconus in pœnam à suo loco dejectus fuit. Populus in sacros Ecclesiæ Ministros ita commotus, ut ei placando, Nectarius Episcopus Presbyterum Pœnitentiariorum amoverit, eoque munus penitus abrogaverit. Addit autem Sozomenus, idem factum narrans lib. 7. cap. 1. exemplum Nectarii reliquos ferè omnes Episcopos

scopos sequutos esse. Id certè satis quod dicebam ostendit; non enim mulier nobilis, honestæque famæ, eam confessionem facere iussa esset, nec ipsa fecisset, nisi fieri consuevisset, fuissetque omnino necessaria ad obtinendam veniam peccatorum. Id etiam colligo ex eo, quod Sacrates decretum Nectarii improbens asserit, nempe id malum ex eo manasse, quod postea non potuerint amplius redargui prava aliorum opera, nec malorum hominum commercium vitari, utpote qui, sublatâ eâ occultorum criminum confessione, non amplius dignoscebantur, ergo Pœnitentes sua etiam occulta crimina prodere cogebantur. Quis autem neget, hanc fuisse communem totius Ecclesiæ consuetudinem, cum non solum Constantinopoli, ubi factum mulieris contigit, sed in reliquis omnibus Orientis Ecclesiis viguerit, quarum Episcopi, factum Nectarii imitati dicuntur, cumque non ignoremus, easdem in utraque Ecclesiâ Orientali, & Occidentali sollemnis Pœnitentiæ leges fuisse?

Sed, ut ut in aliquibus discreparint, in hoc 5. certè nullum discrimen fuit, ut ex Patribus Latinis colligitur. Et primò Tertull, de Pœnit. cap. 10. & 11. invehitur in eos, qui Pœnitentiam omittebant, ex pudore confitendi peccata sua, qui pudor, inquit, esset veniâ dignus, si confessio esset facienda coram inimicis *insultaturis*.

H 4

in re-

E-II

20

in resiloquio, ubi de alterius ruinâ alter attol-
tur, ubi prostrato superascenditur, non sic autem
cum faciendâ sit inter fratres, atque consensu
ubi communis spes, metus, gaudium, dolor, p[er]p[et]rat.
Igitur jubebantur Fideles publicè confiteri et
am ea, quæ pudori erant, nempe occulta, pudor
enim est in confessione occultorum, non autem
eorum, quæ publica sunt. Quòd autem jube-
rentur, & non solo consilio impellerentur, p[ro]p[ter]
tet, quia non redarguerentur, qui talem con-
fessionem omittunt: non enim redarguitur
quod malum non est, mala autem non est omis-
sio rei non præceptæ.

6. Eundem pudorem retrahentem à publicâ
confessione reprehendit S. Pacianus in parabolis
& S. Ambrosi. lib. 2. de Pœnit. cap. 10. &
Plal. 37. Igitur is mos cogendi Pœnitentes
publicam atrocium criminum, quamvis occul-
torum confessionem non fuit solius Ecclesiæ
Orientalis, sed etiam Occidentalis, diuque per-
severavit in aliquibus Provinciis, nam etiam
tempore S. Leonis Papæ perseverabat in Cam-
paniâ, Samnio, & Piceno, ut patet ex ejus Ep[isto]la
107. ad harum Provinciarum Episcopos
scriptâ: non enim est probabile, tunc omnes
illos Episcopos convenisse in eâ lege statuendâ.
Crediderim potius, constantiores eos fuisse
eâ retinendâ, seu potius rigidiores in eâ am-
plius retinendâ, cogendo videlicet Pœnitentes ad publicam
confessionem.

canda omnia sua occulta delicta, adeoque etiam ea, in quæ leges animadvertebant poenâ capitis, quod solum sustulit Leo, ut Morinus lib. 2. cap. 10. bene colligit ex ultimis his hujus Leonini decreti verbis. *Removeatur tam improbabili consuetudo, ne multi à poenitentiae remedio arceantur, dum aut erubescunt, aut metuent inimici sua facta referare, quibus possunt legum constitutione percelli.*

Demum negari non potest, potuisse hanc legem condi ab Ecclesiâ ad absterrendos Fideles ab atrocibus delictis quamvis occultis, ut ad removendos Fideles à patrandis publicè, & cum scandalo eisdem delictis, potuit eos ad eorum publicam confessionem obligare. Probabile autem est, conditam de facto fuisse hanc legem eo tempore, quo aliæ multæ hujusmodi leges, & fortè etiam severiores, statutæ fuere, ad Poenitentium verum propositum, & constantiam explorandam, exercendamque. Certè publica pro occultis criminibus Poenitentia parùm, aut nihil differt à publicâ occultorum criminum confessione; sed illa fuit in Universâ Ecclesiâ lege sancita, ergo, cum aliunde tot indiciis, argumentisque id colligatur, dicendum est, hoc etiam fuisse ab Ecclesiâ veteri lege sancitum, aut ab eadem fuisse saltem permissum, ut Confessarii possent ad hujusmodi confessionem Poenitentes cogere, quam permissionem clarè in-

H 5

nunt

7.

8.

nuit S. Basilius in Ep. ad Amphilochem eo
 34. *Adulterio pollutas mulieres, & confitentem
 pietatem, vel quomodocumque convictas, pu-
 licare quidem Patres nostri prohibuerunt;
 convictis, mortis causam praebeamus.* Igitur
 Basilio, vetitum à Majoribus fuit Confessione
 publicare adulteria occulta mulierum, non
 imponere mulieribus adulteris, ut publice con-
 fiterentur sua adulteria, ne à maritis occideren-
 tur, ergo non erat prohibitum Confessariis præci-
 pere Pœnitentibus confessionem publicam
 liquorum delictorum, ex quorum manifesta
 tione non sequeretur illud malum, sed erat
 permissum, ut hanc confessionem præciperent
 nam *exceptio (ut dici solet) firmat regulam
 contrarium.*

D. D. Eloquenter quidem, & apposite
 decipiendum: sic enim pervertis, quæ collegisti
 ex Veterum monumentis, ut videaris velle
 ponere, & fucum facere, ut eodem ordine, quo
 ea attulisti, ostendam.

9. Incipiam igitur ab eâ tam infelici, & co-
 lebri Matronæ Constantinopolitanæ Confessione.
 Id factum narraturus Sozomenus cap. 16. lib. 7.
 dicit, Presbyterum Pœnitentiarium, qui con-
 fessiones exciperet, ab Episcopis fuisse constitu-
 tum in suis Ecclesiis, electumque ad id munus
 virum integritate vita maxime spectabilem, &
 secretorum tenacem; quia nimis odiosum est

sum fuit, quòd Pœnitentes, sua delicta, tanquam in theatro, audiente Ecclesie multitudine pronunciarent. Ergo non obligarunt ad id Pœnitentes. Quomodo enim obligarunt ad id, quod cognoverunt esse odiosum, & nimis grave?

D. R. Non obligarunt quidem ad omnia, sed ad aliqua magis atrocia, iudicio Presbyteri Pœnitentarii, cui debebant omnia prius manifestari.

*D. D. Id asseri nullo modo potest; nam si odiosa visa fuit publica confessio; absque dubio visa fuit maximè odiosa confessio delictorum atrocium occultorum: & rursus, si Sacerdos in Pœnitentiarium eligebatur, qui esset secreti tenax, ne proderet occulta, à fortiori requirebatur, ne proderet occulta, quæ essent atrocia: ergo si confessionem publicam non præceperunt, utpote odiosam, certè non præceperunt confessionem publicam atrocium delictorum, quæ est maximè odiosa; nec permiserunt Presbytero Pœnitentiarario, ut eam injungeret. Et verè non injungebatur, ut idem Socrates significat, dum refert, eam mulierem prodidisse peccatum commissum cum Diacono, quia *longius confitendo progressa est*, quia videlicet confessæ est plura, quàm debebat, quàmque ei fuerat præceptum, aut permissum.*

D. R. At cur adeò progressa est, si iusta non fuit?

D. D.

- 11.** *D. D.* Facti foeminei rationem petis? difficilem postulasti. Quis enim, nisi divinus do dicere possit, quid foeminas moveat ad hoc aut illud agendum? fortè illam movit improbus quidam feruor: fortè etiam exemplum aliorum: non enim negamus, aliquos id fecisse ut à Potamio factum fuisse narravimus; sed communem sic faciendi consuetudinem seu legem negamus. Quia verò ille ipse usus aliquorum, sponte publicandi occulta sua delicta juxta consilium Presbyteri Pœnitentiarum, erat periculosus; & quia idem Pœnitentarius in Pœnitentium directione facile errabat, eis permittens publicare, quæ publicanda non essent, ideo Nectarius illum usum sustulit, & cum munus ipsum Presbyteri Pœnitentiarum, totamque illam fortasse solemnis Pœnitentiæ ceremoniam; quibus sublati non id mali contigit, quod ipse dicebas, malè explicans ea ultima verba Socratis, sed illud aliud, quod Pœnitentes non sunt amplius publicè in Templo redarguti, ut in Ecclesiâ Constantinopolitanâ fieri solebat.
- 12.** At cur solemnem Pœnitentiam facere tam multos pudebat (ut dicunt Tertulianus, Pacianus, & Ambrosius) si non jubebantur Pœnitentes confiteri sua occulta delicta? Miror, hæc objici, cum talia essent in solemni Pœnitentiâ, quæ pudorem facerent præsertim hominibus

Crimi.

Criminosi, quos subinde bene agere, præsertim publice, pudeat. Igitur multi aut etiam omnes, rubore suffundebantur, dum coram omnibus, incompti, cinere conspersi, & humili sacco induti apparebant, dum se pedibus cuiusque, ut pro se orarent, adolvebant: dum in Templi angulo consistere per menses aut annos jubebantur, dum ad initium Sacrificii toto Templo cum Catechumenis expellebantur, dum tandem sua delicta quamvis publica confitebantur, eaque confessione publicabant illa magis, suasque ignominias refricabant. Hæc satis à publicâ Pœnitentiâ retrahebant homines, ut sunt plerique, parum amantes salutis suæ, qui proinde à Sanctis illis Patribus iustissimè reprehenduntur.

Sum autem maximè admiratus, potuisse
 13.
 te, afferre in confirmationem sententiæ tuæ Epistolam S. Leonis ad illarum trium Provincialium Episcopos scriptam, cum ea sit validissimum telum, quod vibrari solet contra sententiam tuam, ut mox constabit, cum Epistolam recitabo. Ex iis etiam, quæ dicam, palam fiet, nec potuisse Ecclesiam ad id onus publicæ confessionis cogere Pœnitentem, quamvis potuerint ab eadem severissimæ aliæ leges sanciri. Per has enim, ut alibi probabitur, punire consuevit Ecclesia graviora, eaque publica delicta, nempe aliunde cognita, quàm per Pœnitentium
 con-

confessionem, non igitur earum severitate movebantur Fideles à confessione, ut absque dubio evenisset, si occulta sua scelera Confessionibus onus illud recitandi ea publicè subeundum fuisset; ejus enim timore, confessio secretata, unde publica sequeretur, fuisset omissa.

14.

Demum non obstat Canon Basilii, quia Canones illi ad Amphiloichium missi, continent potius ad externam Ecclesiæ disciplinam quam quia, quamvis dicantur pertinere ad regimen interni fori, Canon à te allatus nihil versatur sententiæ meæ. Prohibebantur quidem Confessarii, ex veteri Patrum sententiâ, ut ibi dicitur, publicare mulierum occultas impudicitias, non quia cætera publicare possent, sed ut ab hac publicatione maxime caverent. Sic prohibemur tam sæpe in Scripturis aliquid injustum agere contra Viduas, & Pupillos; non quia injustè agere cum aliis liceat, sed ut maxime caveamus ab eâ injustitiâ, quæ committitur contra Viduas, & Pupillos, utpotest quæ gravior est, & deterior. Hæc est prima ejus legis ratio. Ex eâ enim publicatione multò majora mala oriebantur, quàm ex publicatione aliorum; quare, non abs re, eâ præsertim & speciali lege vetatur. Altera ratio ea est

15.

quod quamvis prudentes Confessarii non solerent ad publicam occultorum confessionem, aut ad publicam propter ea pœnitentiam cogere

Pœnitentiam
majore
fidem
cipien
ipsum
titum
præcep
ta disc
V
ta, qu
es; ita
deam
univers
publicè
Fidelib
E
Sacram
institui
tentibus
necessa
facile p
cessariâ
possit
teri &
Confes
Onus a
ta est a
que ple
Sacram
Pœnit

Pœnitentes, non rarò tamen eam suadebant, ad majorem delicti expiationem: aliquando etiam (id onus non detrectantibus Pœnitentibus) præcipiebant saltem publicam pœnitentiam; hoc ipsum autem, cum prædictis sceminis facere, vetitum fuit, ne Confessarius suo vel consilio, vel præcepto, quamvis sponte acceptato, eas in vitæ discrimen impelleret.

Verum, ut invalida prorsus sunt argumenta, quibus tuam sententiam probare conatus es; ita validissima sunt ea, quæ afferam, ut suadeam sententiam meam, videlicet, nunquam universam, aut Romanam Ecclesiam id jugum publicè confitendi occulta delicta imposuisse Fidelibus, aut approbasse, quòd imponeretur.

Et primò id probo ex institutione hujus Sacramenti. Sic enim Christus Dominus illud instituit, ut noluerit ea onera imponi Pœnitentibus, quæ non essent ejus administrationi necessaria, & essent nimis gravia, quæ proinde facile Pœnitentes removissent ab ejus etiam necessaria receptione. Et hæc est ratio, cur non possit Ecclesia obligare Fideles volentes confiteri & percipere Sacramentum, ut permittant Confessario revelare, cui voluerit, peccata sua: Onus autem publicè confitendi occulta peccata est absque dubio onus gravissimum, adeoque plerosque removens a perceptione hujus Sacramenti. Ergo Ecclesia Universalis aut Romana,

E. II

2.0

Romana, quæ errare nequit, id nunquam fecit, nec, ut fieret, approbavit.

17. Secundò id probò, & simul confirmo al-
 tum argumentum, eo decreto Sancti Leo-
 primi, cujus antea meministi: hujus autem
 creti, quæ fuerit occasio, exponendum
 est. In Campania, Samnio, & Piceno quidam
 Confessarii rigidiore, & (ut sibi videbatur)
 & suis Episcopis) zelo Religionis, aut disci-
 plinæ flagrantibus id onus imponebant Pœnitentibus,
 ut sua omnia peccata descripta in libro
 deferrent Confessario, eaque publicè recitari
 permitterent, sic enim fore putabant, ut Fi-
 deles ad amorem pœnitentiæ horum exemplum
 cenderentur, & ut ipsi Pœnitentes, reliqui
 omnes, ne tantum onus subire cogerentur,
 peccando magis abstinere. Sed aliter videtur
 Sancto Leoni, qui vero ardebat amore disci-
 plinæ, nempe eo, qui est secundum scientiam,
 cupit exonerare, non onera imponere, Sacramen-
 ta reddere facilia, non odiosa, spem salutis
 crescere, non augere desperationem. Igitur
 hunc modum earum provinciarum Episcopi
 18. scripsit. *Illam etiam contra Apostolicam regu-
 lam presumptionem, quam nuper agnovimus
 à quibusdam illicitâ usurpatione committi,
 di omnibus constituo submoveri (de Pœnitenti-
 tia videlicet, quæ ita à Fidelibus postulatur
 ne de singulorum peccatorum genere, libellum scri-*

pta confessio publicè recitetur, cum reatus conscientiarum sufficiat solis Sacerdotibus indicari confessione secreta. Quamvis enim plenitudo fidei videatur esse laudabilis, qua propter Dei timorem, apud homines erubescere non veretur; tamen quia non omnium sunt peccata, ut ea, qua pœnitentiam poscunt, non timeant publicare, removeatur tam improbabilis consuetudo, ne multi à pœnitentiæ remediis arceantur, dum aut erubescunt, aut metuunt inimicis sua facta referare, quibus possunt legum constitutione percelli: sufficit enim illa confessio, qua primum Deo offertur, tunc etiam Sacerdoti; qui pro delictis Pœnitentium precator accedit: tunc enim demum plures ad pœnitentiam poterant provocari, si Populi auribus non publicetur conscientia consentis.

Multa sunt in hoc decreto quæ faciunt ad 19. rem præsentem. Et primò dicit à se nuper cognitam eam præsumptionem, quamvis illæ Provinciae parum à Româ distarent, eratigitur mos de novo inductus, non autem à Majoribus acceptus, ut ipse dicebas. Secundò dicit, quosdam, nempe paucos, non autem omnes earum Regionum Episcopos, ut pariter ipse dicebas, auctores fuisse novum illud onus imponere Pœnitentibus. Tertiò hanc novam administrandæ Pœnitentiæ praxim contrariam regulæ Apostolicæ appellat, nempe contrariam regulis Fidei, &c.

dei, & institutioni Sacramenti, nobis ab Apostolis traditæ; id enim ibi sonat *Regula Apostolica*. Igitur hæc praxis obligandi Fideles publicam occultorum criminum manifestationem, est illicita, ergo nunquam fuit ab Universâ Ecclesiâ aut ab Ecclesiâ Romanâ usurpata, approbata. Quartò damnat absolute eam praxim imponendæ pœnitentiæ, & confessionis publicæ occultorum delictorum, non autem damnat solum usum exigendi manifestationem earum culparum, quæ legibus humanis preceptantur, ut malè arbitratur Morinus lib. 2. c. 10. Quamvis enim Leo dicat, ex hoc capite debere rejici eam novam consuetudinem, eò quòd multi committunt peccata, propter quæ possunt legum constitutione percelli, quæ proinde publicari nolunt, tamen absolute docet, esse contra Apostolicam regulam, exigere culparum manifestationem publicam, sufficere confessionem secretam, nempe confessionem factam soli Sacerdoti, quod esset falsum, si posset exigi publica aliqua confessio scelerum occultorum. Adde quòd in illis ultimis verbis dum *aut erubescunt, aut metuunt* &c. distinguit duo hominum genera, nempe eos qui *erubescunt* confiteri, & eorum, qui *metuunt* confiteri, propter pœnas legibus humanis preceptas, & ex utroque capite docet, rejici debere eam consuetudinem, quæ multos aut *erubescunt*

aut metuentes arceret à Sacramento. Quibus ostendit, quod dicebam, nempe ita instituisse Christum Dominum hoc Sacramentum, ut noluerit ipsum reddi sic odiosum & ita onerosum, ut Fideles ab eo arceantur, ut certè obligatione publicæ confessionis ab eo Fideles arceantur. Demum notandum est, quàm significanter improbet eam novam consuetudinem obligandi Fideles ad eam confessionem; eam enim vocat *contrariam regulæ Apostolicæ, præsumptionem, illicitam usurpationem, modis omnibus submovendam, tam improbabilem consuetudinem*. Quis autem credat, id unquam factum ab Ecclesiâ veteri fuisse, quod à Sancto Leone Venerabilis Ecclesiæ Doctore, adeò vituperatur?

Tertio Concilium Tridentinum sess. 24. 20. cap. 5. docet, quod *non satis consultè humanâ aliquâ lege præciperetur, ut delicta præsertim secreta publicâ essent confessione aperienda*. Atqui Ecclesiâ nunquam fecit, quod inconsultè, & imprudenter fit, ergo eam legem nunquam fecit.

Quartò tandem id probo ex eo, quòd communis Theologorum opinio ea est, non posse Ecclesiâ hanc legem condere, nec posse id præcipi à Confessario. Ex multis Doctoribus id asserentibus satis sit audire Suarium, qui tom. 4. in 3. par. disp. 2. 1. de Pœnit. sect. 2. n. 6. sic habet. *Ex quo infero primò, non posse confessionem publicam per humanam legem generatim præcipi*

E. II

20

.... Et ratio est primò, quia res est difficillima, alioquin non necessaria, nec per se valde utilis. Lex autem humana non potest res adeo difficultate postulare, nisi fortè ex communi aliquà. Surgit tamen necessitate &c. Infero secundò, non posse Confessorem cogere Pœnitentem ad manifestanda peccata alio modo magis publico, quàm per occultam confessionem. probatur à fortiori ex dictis, quia præceptum Confessoris humanum est: item quia Confessor tenetur ex jure Divino ad sigillum confessionis: illud autem aperte contra sigillum, sicut etiam contra illud agens Confessor, si Pœnitentem cogeret, ut ei daret occultam revelandi confessionem, Atqui Ecclesia nunquam fecit, aut probavit fieri ab aliis, qui non potest licitè fieri, ergo nec ipsa, suâ lege posuit unquam id onus, nec unquam probavit ipsum imponi à Confessariis.

D.R. Valida profectò videntur hæc argumenta: necesse tamen est, fallaciam aliquam subesse. Si enim quid probant, non solum evincunt, sed confuevisse unquam Ecclesiam præcipere publicam occultorum scelerum confessionem, ledere que publicam confuevisse unquam imponere peccatis latentibus pœnitentiam, quâ videtur occultum revelari peccatum. Id autem esse manifestè falsum, cum innumeris veterum Testam. testimoniis probetur, injunctam promiscuè fuisse pro majoribus delictis, vel nota essent, vel ignota

& occulta, publicam poenitentiam, vel inde sequeretur, revelari crimen occultum, vel non sequeretur. Hujus enim damni nullam rationem habuit Antiquitas.

D. D. Et hæc est altera calumnia, qua Veteris Ecclesiæ disciplinam infamatis. Sit igitur.

CALUMNIA VII.

Publica pro delictis etiam occultis

Poenitentia subeunda ex veteris Ecclesiæ disciplinâ.

DISPUTATIO VII.

Doct.

Diser.

Doct.

Rig.

Iraris, id etiam à nobis inter calumnias recenseri?

Miror certè, haberi I.

loco calumniæ veritatem adeo exploratam, ut nul-

lus unquam ausus fuerit eam vocare in controversiam. Licet enim aliquot hujusmodi antiquitatum Scriptores publicam occultorum scelerum, confessionem à veteri Ecclesiâ præcep-
tam fuisse, non ausi fuerint asserere, saltem
clare, & rotunde, hinc tibi aliter sentienti non
admodum repugnaui; omnes tamen clarissimè,
ac di-